

Oppiminen – koulutuksen ja arjen vuoropuhelua

Julkaistu 30. syyskuuta 2010. Kirjoittanut Riikka Alanen, Pia Bärlund.

Ihminen oppii uutta erilaisissa tilanteissa joka päivä. Perinteisesti ajateltuna koulutusjärjestelmällä on suuri vastuu oppimisesta. On kuitenkin hyvä muistaa, että työelämän ja vapaa-ajan oppiminen on yhtä lailla oppimista kuin se, mitä opimme koulussa tai kursseilla. Harrastustoiminnan kautta voidaan oppia taitoja ja hankkia tietoa. Parhaiten ihminen taitaa itse asiassa oppia asioita silloin, kun oppimisen ei mielletä olevan oppimista, ja kun se on hauskaa. Mukavat ja ensialkuun epäolennaisiltakin tuntuvat asiat jäävät helposti päähän - huomaamme lauleskelevamme mainosralleja tai radiosta kuulemaamme laulua.

Kaikille oppimistavoille ja -tyyleille on kuitenkin yhteistä se, että kieli puhuttuna, viitottuna tai kirjoitettuna on tärkeä väline oppimisessa. Oman äidinkielen taito avaa ovia ja edesauttaa myös muiden kielten oppimista ja muilla kielillä oppimista. Kieliä on aina opittu käytännön kautta, tekemällä ja puhumalla. Koulussa kieliä opitaan siis muuallakin kuin äidinkielen tai vieraiden kielten oppitunnilla, vaikkapa historian tai fysiikan tunnilla. Kielet ovat läsnä kaikessa opetuksessa, eikä niitä pitäisi nähdä pelkästään erillisinä oppiaineina. Perusopetuksessa tulisikin lisätä tietoisesti yli oppiainerajat tapahtuvaa opetusta, jotta kielten käyttö opetussuunnitelman eri aihekokonaisuuksissa tulisi oppijoille tutuksi.

Tehdessään itselleen mielekkäitä asioita ihminen oppii helpommin. Silloin oppimisesta tulee hänelle merkityksellistä. Näin oppija löytää käyttöarvon sille, mitä hän tekee. Esimerkiksi perusopetuksessa kieliopintojen yhteys käytännön elämään saattaa jäädä oppilaille etäiseksi. Äidinkielten ja vieraiden kielten oppimista ei saisi nähdä pelkästään koulutuksessa tapahtuvana oppimisena, vaan sen voisi kytkeä voimakkaammin koulun ulkopuoliseen, muussa arkielämässä tapahtuvaan oppimiseen.

Tähän artikkeliin liittyvät asiasanat:
[oppiminen](#)